

har det øvrige overordnede Tilsyn paa Stedet; det er den stedlige Skolebestyrelse; det har ikke det nærmeste men det fjernere Tilsyn med Skolevæsenet, medens Skolecommissionen har det nærmeste Tilsyn dermed. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes disse Ord kunne opfattes saaledes, at Skolecommissionerne skulle være en selvstændig Autoritet under Skoledirectionen, med hvem de uden videre kunne forhandle. — Flere ærede Medlemmer i Thinget have været enige i, at en Lov som den foreliggende var ønskelig, og jeg tror, at der for Diebliffet ligger en Sag til Afgjørelse i Ministeriet, som temmelig klart viser, hvad der kan skee bag et Sogneraads Ryg, idet ikke alene Bestemmelsen om Opførelsen af en ny Skole, men endog Bestemmelsen om, paa hvilket Sted den skal opføres, kan foreligge, førend Sogneraadet faaer Tid til at erklære sig derover eller bliver vidende om, at nogen Erklæring skal afgives. Dette forekommer mig at være et saa stærkt Bæviis for, at der behøves nærmere Bestemmelser i denne Mening, som Noget kan være. Der siges, at de Bedkommende skulle holdes til at følge Loven, men naar de overordnede Autoriteter sige: Dette Circulaire er ogsaa en Lov, som alle Bedkommende skulle følge, hvor bliver saa den anden Lov af? Da jeg i forrige Samling stillede min Forespørgsel, nævnedes jeg et Exempel paa, at Skoledirectionen i et vist Tilfælde har spurgt, ikke Skolecommissionen selv, men Formanden for denne, om hvorvidt hans egne Børn vare underviste saaledes, at de kunde være frie for at søge den offentlige Skole. Denne Sag var Præstens egen personlige Sag, men Skoledirectionen forlangte blot hans Erklæring. De to andre Medlemmer af Skolecommissionen vare uenige og sagde: Vi kunne ikke dømme om disse Børns Standpunkt, uden at vi faae Leilighed til at overhøre dem, men dette tilfidsatte Skoledirectionen, og da Sagen kom ind til Ministeriet, resolverede dette efter Skoledirectionens Indstilling, uden at gjøre den allermindste Indvending imod, at man blot havde forlangt Præstens Erklæring, men ikke Skolecommissionens. Jeg skal dog strax oplyse, at det ikke var den nuværende, men den tidligere Kirke- og Undervis-

ningsminister, som uagtet han af den indsendte Sag saae, at man ikke havde Skolecommissionens, men kun Præstens Erklæring angaaende dennes egne Børn, resolverede i Sagen uden at tilbagevende den til nærmere Erklæring, og som altsaa derigjennem har kjendt denne extraordinære Fremgangsmaade af Skoledirectionen for gyldig. — Saaledes som Sagen nu foreligger, og efter hvad den ærede Kirke- og Undervisningsminister idag har udtalt, at han mulig vilde gjøre, naar der fremkom en eller anden Anke over et eller andet enkelt Punkt, kan jeg ikke finde tilstrækkelig Anledning til at lade mit Lovforslag falde. Saalænge den ærede Minister holder paa, hvad han idag har udtalt, at han bestemt her holder paa, nemlig at der kan finde en directe Forhandling Sted imellem Skoledirectionen og Skolecommissionen om en Sag, der angaar det Skolevæsen, som Sogneraadet efter Loven skal bestyre, mener jeg, at en Lovbestemmelse er absolut nødvendig. — Den ærede Minister yttrede iøvrigt, da han nævnedes adskillige Punkter i Circulairet, som han mulig kunde tænke paa at ville berigtige, at dette maatte fremtræde som en Fortolkning; han vilde indskærpe, at det var en urigtig Fortolkning af de og de Bestemmelser, naar man antog det og det, men jeg tror ikke, at man her kan indskrænke sig til at sige, at der foreligger en urigtig Fortolkning; thi Ordene forekomme mig at være saa klare, at de, der troe sig forpligtede til at følge dem, nødvendig maae opfatte dem paa den Maade, som de stille sig ved en almindelig Gjennemlæsning af disse Bestemmelser. Jeg skal derfor fremdeles anbefale Lovforslagets videre Fremme.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg vil kun strax sige et Par Ord til, hvad der nu blev fremsat af den ærede Rigsdagsmand. Jeg vil ikke gaae ind paa de enkelte Tilfælde, navnlig ikke paa det, den ærede Rigsdagsmand nu omtalte, og om hvilket jeg allerede ved en tidligere Leilighed selv har sagt, at jeg fandt det urigtig afgjort. Jeg mener, at det i en Udtalelse — ogsaa naar den kom frem i en ny Rundskrivelse — udtrykkelig maatte siges, hvorledes